

כמוסה

”השמים הם מעיל שבתוכו פועם לב האדמה. הוי, ראיתי את הזמן בנפלו לאטו לתוך הרוח, את הענפים בהנצם לכדי דבור אינסופי ואת הצ'לו החום של הסתו כשהוא נודד לבדו בין הגזעים. לא אהבה חסרת-מנוח אלא אהבה טובה ממלאת את הלב כמו שהשלג ממלא את מאורות החרף.”

סירקה טורקה, ללא שם, מתוך הלילה נפתח כמו דגן

דבר המערכת,

רצינו להקדיש את הכמוסה השלישית לזמן החולף בעונות, למחזוריות השנה, למזהיב, לצומח, לנובל, וקיבלנו גיליון שירה. קטן, בנשימה קצרה, מעולף מהחום, יוקד.

רצינו להקדיש את הכמוסה השלישית לאביב, וכבר קיץ.

הכמוסה מתחדשת לראשונה בתרגום מאת משה ישראל למרי אוליבר, תצלומים של הצלמת חגית טאי, ושירים מאת חולקט ~ אורי קרין, נעה אייל, וצבי שטיינר.

צאו החוצה, עוד יש פרחים
מערכת הכמוסה

--- \ נעה אייל

*

שְׁבָרִי בִּיצָה
גוֹזֵל שְׁפוֹךְ לַמְדַרְכָּה
בְּמַעַט הַחֲלֻקְתִּי

*

מְדַרְכּוֹת קִיץ
רֶסֶק פְּרוֹת פִּיקוּס
סָגַל לְמַרְחָקִים

העמק / חולקט ~ אורי קרין

מְצַהֵיב רַק
כִּן אֲזַהֵהוּ שְׁלוֹשָׁה
שְׁבוּעוֹת יָרַק בְּשָׁנָה יוֹמִים
שָׁרֵב וְגַמְרָנוּ.
עֵמֶק מֶלֶה מְרַחֶמֶת כְּמוֹ רַחֵם סוּגְרֶת
עֲלֶיךָ כְּמוֹ יָם
חֵם
זוֹ לֹא מֶלֶה
חֵם הַזֵּיָה

הַ עֵמֶק מִתְבַּסֶּה שְׁנִית מְרַק מֶלַח רוֹתֵחַ
אֲצוֹת דְּרָדָרִים צְהָבוֹת נְעוֹת בָּיִם טְחִיס פֶּנֶת יַמַּת הַלְשׁוֹן
טְבִיעָה תְּמִיד עֲדִיף עַל יָבֵשׁ
רִישׁ לְקִישׁ מִתְהַפֵּךְ בְּקִבְרוֹ:
”אִם גִּיהֵנוּם בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל הוּא – בֵּית שְׂאֵן פֶּתָחוּ.”

אָבִיב / מרי אוליבר

תרגום: משה ישראל

אֵי שָׁם

דְּבַה שְׁחֵרָה

הַתְּעוֹרְרָה זֶה עֵתָה מְשֻׁנָּה

וְהִיא בּוֹקָה

דְּרַךְ מוֹכֵד הָהָר.

כָּל הַלְּיָלָה

בְּאִי-שֶׁקֶט הַקָּרִיר וְכֻדוּד

שֶׁל אָבִיב טָרִי

אֲנִי חוֹשֶׁבֶת עָלֶיךָ,

אֲרַבֵּעַת אֲגָרוֹפִיָּה שְׁחֵרִים

מְצַלִּיפִים בְּחֻצָּץ,

לְשׁוֹנָה

כְּמוֹ אֵשׁ אֲדָמָה

לוֹחֶכֶת בְּדֶשֶׁא,

בְּמִים הַקָּרִים.

יְשֻׁנָּה שְׂאֵלָה אַחַת בְּלִבְד:

אֵיךְ לְאַהֵב אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה.

אֲנִי חוֹשֶׁבֶת עָלֶיךָ

מִתְרוֹמָמֶת

כְּמוֹ מִדְּף-סֵלַע שְׁחֹר מְכֻסָּה בְּעֵלִים

לְהִשְׁחִיז אֶת טַפְרֵיהָ

עַל גְּבִי

דְּמָמַת הָעֵצִים.

מִעֵבֵר לְכָל מָה

שֶׁהֵם תִּי

עִם הַשִּׁירִים

וְהַמוֹזִיקָה

וְהָעָרִים הָעֲשׂוּיֹת זְכוּכִית,

הֵם גַּם אוֹתָהּ תִּשְׁכַּח חוֹשֶׁקֶת

הָעוֹשָׂה אֶת דְּרָכָה

בְּמוֹכֵד הָהָר,

נוֹשֶׁמֶת וְטוֹעֵמֶת;

כָּל הַיּוֹם אֲנִי חוֹשֶׁבֶת עָלֶיךָ—

שְׁנֵי הַלְּבָנוֹת,

מִילוֹתֶיךָ שְׂאִינֹן,

אֶהְבֶּתָּה הַתְּמָה.

- - - / צבי שטיינר

קֶשֶׁת בַּחלוֹן
 מְשֻׁלְמָה חֲצִי מַעְגָּל
 וְלֹא מְהֵרָה חוֹצֵץ
 בֵּין עֵינֵי לְעֵנָן
 וְלִמְדָבָר הַזֶּהָב הַנוֹצֵץ
 הוֹלֶכֶת וְדוֹהָה
 רִגַע תְּעֵלֶם בְּקֶצֶה

הַגִּיחָה פְּתֹאוֹם
 יִפִּי לֹא מְסַבֵּר
 לֹא קֵל
 לְרֵאוֹת קֶשֶׁת בְּלֵב מְדַבֵּר
 לֹא קֵל לְהִיּוֹת דְּתִי
 מִיִּשְׁהוּ שְׁמַת אָסֵר עָלַי לְהַבִּיט בָּהּ
 וְאַנִּי לֹא מְקַשֵּׁיב לוֹ
 אֲבָל הִיא נְעַלְמָה
 וְלִי נִשְׁאָר רֶק לְהִתְאַגָּרֵף
 אֲתוֹ וְעִם הַחֲרוּזִים וְהַזְּגוּגִית
 הִיא נְפִלְטָה מְשִׁירִי
 כְּפִי שְׂבָאָה

וּמִי יֵאֱמִין לְחַיִּי
 שְׂתַכְּף אֵינָם
 בְּנִמְצָא

